

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 listopada 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi, w sprawie o sygn. akt II Ns 386/10 z wniosku Ni N. S. J. z udziałem B. J. o podział majątku wspólnego:

1. ustalił nierówne udziały w majątku wspólnym w ten sposób, że udział B. J. wynosi 8/10 części, a udział Ni N. S. J. 2/10 części;
2. ustalił, że w skład majątku wspólnego byłych małżonków B. J. i Ni N. S. J. wchodzi następujące składki:
 - a) wierzytelność przysługująca B. J. i Ni N. S. J. w stosunku do M. B. z tytułu nienależnego świadczenia z umowy darowizny kwoty 250.000 zł;
 - b) środki na rachunku bankowym o numerze (...) prowadzonym na nazwisko Ni N. S. J. przez Bank (...) Spółkę Akcyjną w W. V Oddział w Ł. w kwocie 14,38 zł;
3. dokonał podziału majątku wspólnego byłych małżonków B. J. i Ni N. S. J. w ten sposób, że:
 - a) na rzecz B. J. przyznał wierzytelność opisaną w punkcie 2. a) postanowienia;
 - b) na rzecz Ni N. S. J. przyznał środki na rachunku bankowym wskazane w punkcie 2. b) postanowienia;
 - c) zasądził od B. J. na rzecz Ni N. S. J. kwotę 89.679,66 zł tytułem dopłaty, płatną w terminie jednego miesiąca od uprawomocnienia się postanowienia, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie uchybienia terminowi płatności;
4. oddalił wniosek uczestnika o rozłożenie zasądzonej dopłaty na raty;
5. oddalił wniosek uczestnika o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania;
6. ustalił, że wnioskodawczyni i uczestnik ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie;
7. nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych:
 - a) od Ni N. S. J. z roszczenia zasądzonego w punkcie 3. c) postanowienia kwotę 2.504,83 zł;
 - b) od B. J. kwotę 2.504,83 zł.

Apelację od powyższego postanowienia wniosła wnioskodawczyni, zaskarżając je w zakresie punktu 1 i 3. Rozstrzygnięciu Sądu Rejonowego skarżąca zarzuciła naruszenie:

- art. 233 § 1 k.p.c., polegającą na dokonaniu oceny materiału dowodowego bez wszechstronnej jego analizy w sposób przekraczający granice swobodnej oceny dowodów, co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych, a w szczególności poprzez: niezasadne przyjęcie nierównych udziałów w majątku wspólnym stron w wysokości 2/10 wnioskodawczyni, a 8/10 uczestnikowi postępowania, dokonanie błędnej oceny materiału dowodowego w sprawie, w tym w szczególności danie całkowitej wiary zeznaniom świadków przedstawionych przez uczestnika postępowania, a odmówienie wiarygodności zeznaniom świadków zgłoszonych przez wnioskodawczynię,

- art. 45 § 1 k. r. i. o. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że zakup wykrawarki laserowej B. 315 był nakładem z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika, a jednocześnie brak jest podstaw do dokonywania rozliczeń stron w tym zakresie, podczas gdy zakup ten miał charakter inwestycyjny i nie może być uważany za nakład

konieczny z majątku wspólnego na majątek osobisty, w związku z czym powinien podlegać rozliczeniu finansowemu pomiędzy stronami.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez przyjęcie równych udziałów w majątku wspólnym oraz poprzez zaliczenie zakupu ww. wykrawarki laserowej do rozliczenia pomiędzy stronami, poprzez stosowne podwyższenie zasądzonej przez sąd na rzecz wnioskodawczym dopłaty.

W odpowiedzi na apelację uczestnik wniósł o jej oddalenie w całości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Wbrew zapatrywaniom skarżącej, Sąd I instancji w niniejszej sprawie dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd Okręgowy podziela, przyjmując za własne, oraz dokonał prawidłowej, gdyż odpowiadającej wymogom art. 233 § 1 k.p.c., oceny dowodów, w oparciu o którą wyprowadził trafne wnioski jurydyczne. Zarzut zatem naruszenia wskazanej normy prawnej jawi się jako niezasadny.

Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd przepisu art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Nie jest natomiast wystarczające samo przekonanie wnioskodawczynie o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmienna ocena. Pamiętać bowiem należy, że dla podważenia dokonanej przez sąd oceny dowodów oraz poczynionych w oparciu o nią ustaleń nie jest nawet wystarczające wskazanie, że zgromadzone dowody pozwalają także na wyciągnięcie odmiennych wniosków co do okoliczności faktycznych danej sprawy. Z pewnością zaś zarzut formułowany względem orzeczenia Sądu I instancji nie może polegać tylko na przedstawieniu własnej, korzystnej dla skarżącej oceny zdarzeń w oderwaniu od zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Do tego natomiast, zdaniem Sądu Okręgowego, w istocie sprowadza się wywód apelacji w tej kwestii. Nie sposób wszak nie zauważyć, że skarżąca, zarzucając Sądowi Rejonowemu przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie jej w sposób nieobiektywny, nawet nie podnosi jakichkolwiek merytorycznych argumentów, które miałyby świadczyć o przedmiotowych okolicznościach, a swoją uwagę koncentruje na wskazywaniu, że Sąd I instancji winien opowiedzieć się za przedstawioną przez nią wersją zdarzeń, że wnioskodawczynie zajmowała się domem i opiekowała matką uczestnika gdyż, zdaniem skarżącej, jedynie ta wersja zasługuje na wiarę. Słusznie ocenił Sąd Rejonowy, że wnioskodawczynie w całym okresie małżeństwa nie podjęła żadnych realnych działań mających na celu uzyskanie dochodów, choć po pewnym czasie pobytu w Polsce, mogła podjąć działalność w zakresie masażu, gdyż posiadała stosowne kwalifikacje. Nie wykonywała także obowiązków domowych. Była jedynie nastawiona na maksymalne korzystanie z dochodów męża, często wyrażając swe niezadowolenie z przekazywanych na jej potrzeby środków finansowych. A przekazywane jej przez uczestnika środki finansowe wydawała często w sposób nierozsądny. Uczestnik zaś po powrocie z pracy zajmował się praniem, ogrodem, prasowaniem swoich rzeczy, a także organizował sprzątnięcie domu. Ze strony żony wydającej nierozsądnie pieniądze napotykał na kolejne żądania finansowe. Słusznie uznał Sąd Rejonowy, że powyższe okoliczności uzasadniały ustalenie nierównych udziałów małżonków w majątku wspólnym.

Niezasadny jest zarzut naruszenia art. 45 § 1 k. r. i. o poprzez przyjęcie, przez Sąd Rejonowy, że zakup wykrawarki laserowej był nakładem z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika, który nie podlega rozliczeniu.

Zgodnie z treści art. 45 § 1 k.c. każdy z małżonków powinien zwrócić wydatki i nakłady poczynione z majątku wspólnego na jego majątek osobisty, z wyjątkiem wydatków i nakładów koniecznych na przedmioty majątkowe przynoszące dochód.

Od zasady, zgodnie z którą nakłady i wydatki między majątkami podlegają zwrotowi został przewidziany wyjątek, że nie jest możliwe żądanie zwrotu wydatków i nakładów koniecznych z majątku wspólnego na przedmioty majątkowe wchodzące w skład majątku osobistego przynoszące dochód; Wyjątek ten koresponduje z zasadą wynikającą z art. 31 § 1 KRO i wypowiedzianą *expressis verbis* w § 2 tego artykułu, zgodnie z którą dochody z majątku osobistego należą

do majątku wspólnego. Skoro zatem dokonanie wydatku lub nakładu konieczne jest do dalszego korzystania przez rodzinę z dochodów czerpanych z wchodzącego do majątku osobistego przedmiotu, to sprzeciwiałoby się zasadom słuszności obciążenie małżonka obowiązkiem zwrotu tych wydatków lub nakładów z jego majątku osobistego (na gruncie poprzedniego stanu prawnego por. np. J.S. Piątowski, Glosa do uchw. SN z 3.10.1969 r., III CZP 71/69, OSPiKA 1970, Nr 9, poz. 189) (por komentarz do art. 45 KRO red. Osajda 2018, wyd. 2/J. Słyk, Legalis).

Niewątpliwym jest, że część kredytu spłaconego przez uczestnika na zakup wykrawarki laserowej stanowił nakład z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika. Jednakże urządzenie to przynosiło dochód, który wchodził do majątku wspólnego małżonków. Zatem nakład na zakup tego urządzenia, przynoszącego dochód nie podlega rozliczeniu pomiędzy byłymi małżonkami. Wbrew twierdzeniom skarżącej, Sąd Rejonowy prawidłowo zastosował art. 45 § 1 k.c. nie rozliczając kosztów zakupu urządzenia.

Reasumując skarżąca nie zdołała przedstawić jakichkolwiek merytorycznych argumentów, które podważałyby prawidłowość ustaleń i wniosków jurydycznych wyprowadzonych przez Sąd I Instancji.

W tym stanie rzeczy, Sąd Okręgowy w punkcie 1. postanowienia, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w punkcie 2. postanowienia na podstawie art. 520 § 1 k. p. c zgodnie z którym każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie. W realiach niniejszej sprawy, z uwagi na brak sprzeczności interesów uczestników oraz równy stopień ich zainteresowania wyrażający się w dążeniu do wyjścia ze wspólności majątkowej i uregulowania wzajemnych stosunków majątkowych, nie zachodziły podstawy do odstąpienia od podstawowej zasady rozliczenia kosztów postępowania nieprocesowego. Apelacja uczestniczki była zrozumiała ze względów życiowych, choć nie obroniła się w kontekście uregulowań prawnych dotyczących tego przypadku. Trudno zatem w tej sprawie mówić o sprzeczności interesów lub zawinieniu w rozumieniu § 2 lub § 3 art. 520 k.p.c.